

saa Henseende gøre opmærksom paa, at det jo er overordentlig sjældent, at Rigsdagen — jeg ved ikke en Gang, om Rigsdagen nogen Sinde har gjort det — nægter Statsbanerne en Bevilling, der er blevet fremført af Ministeren med nogen som helst Vægt. Jeg tror ikke, dette er Tilfældet, og det, det altsaa drejer sig om, vil netop være dette, at Statsbaneledelsen og Ministeren i Forening er saa forudsende og formaar at forme Forslagene overfor Rigsdagen saaledes, at de derigennem har tilstrækkelig Bevægelsesfrihed. Jeg for mit Vedkommende synes, den Kontrol, som derigennem udøves overfor Statsbanerne, er ganske naturlig. Det er ogsaa den eneste virkelige Kontrol, som Offentligheden har med denne Institution.

Formanden: Det er blevet mig meddelt, at den højtærede Minister ikke vil kunne være til Stede ud over Kl. 4, hvilket Tidspunkt jo allerede er overskredet. Jeg vil imidlertid spørge, om den højtærede Minister ønsker, at vi af den Grund skal afbryde Forhandlingerne. Der er endnu nogle enkelte Medlemmer, der har begæret Ordet (*Ministeren for offentlige Arbejder* [Hassing Jørgensen]: Nej). Jeg giver da Ordet til det ærede 3die Medlem for 2den Kreds.

Villars Lunn: Jeg frafalder Ordet af Hensyn til den fremskredne Tid.

Jørgen Berthelsen: Overfor den højtærede Minister vil jeg blot sige, at naar jeg har talt om „den enevældige Generaldirektør“, har jeg netop gjort det, fordi jeg der kunde henvise til den højtærede Ministers egne Ord. Der er blevet sagt, at Ministeren ikke er Jernbanernes Leder, men deres tilsynsførende, og som jeg har oplyst, har vi i de 10 Aar, siden Loven af 1903 udkom, haft 10 Ministre for offentlige Arbejder, og naar man ved, hvor indviklet Statsbanernes Ordning er, tror jeg nok, man tør sige, at den Indflydelse, som disse Ministre har kunnet faa paa Statsbanernes Hovedopgaver, for hvilke de dog bærer Ansvaret, er af en saadan Beskaffenhed, at man med fuld Føje har kunnet bruge Udtrykket: en enevældig Generaldirektør.

Med Hensyn til det af Statsbaneudvalget stillede Forslag om et Jernbaneraad vil jeg gerne sige, at et saadant for den politiske Minister, der staar i Forbindelse med Rigsdagen, vil kunne virke, om jeg maa bruge det Udtryk, som en Stødpude

overfor Rigsdagen. For øvrigt vil jeg gerne have Lov til at sige, at den højtærede Ministers Forgænger har jo brugt Statsbaneudvalget af 1911 som et Jernbaneraad, og den højtærede Minister har gjort det samme. Det hele er derfor ikke noget saa u hørt og fremmed. Maa jeg endnu gøre følgende Bemærkning. Lovforslaget, saaledes som det foreligger, har en § 12, som ikke er meget lang, men af ret omfattende Betydning. Med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg oplæse den. Den lyder saaledes: „Forordningen af 8. Juli 1840 angaaende det offentlige Kasse- og Regnskabsvæsen i Almindelighed er ikke gældende for Statsbanerne. Ministeren for offentlige Arbejder træffer de fornødne Bestemmelser vedrørende Statsbanernes Kasse- og Regnskabsvæsen saavel som alle i øvrigt fornødne nærmere Bestemmelser om Banernes Styrelse.“ Vi kunde egentlig indskrænke hele Loven til denne ene Paragraf, thi dermed er jo sagt, at det er Ministeren, der bestemmer, hvorledes det hele skal være. Forholdene er og vil vistnok blive ved at være af en saadan Beskaffenhed, at vi maa være belavede paa af og til at skifte Minister, og jeg har den Erfaring, at ikke alle, som er kommet paa denne Plads, har haft, hvad man kunde kalde overdreven stor Indsigt i Statsbanernes Styrelse. Det er netop derfor, jeg mener, at det vilde være heldigt at have et Udvalg eller Jernbaneraad, eller hvad man vilde kalde det. Det er min bestemte Opfattelse, at det vilde være en stor Støtte baade for Rigsdagen og for Befolkningen i dens Helhed.

Ejsing: Det ærede 5te Medlem for 6te Kreds (Hey) omtalte den Maade, hvorpaa man under Jernbaneadministrationen er gaaet frem, og vi andre har vistnok ogsaa adskillige Eksempler paa lignende Kineserier. Men at den Slags Ting ikke skulde kunne ordnes under den nuværende Styrelse, forstaar jeg ikke, og hvis de ikke kan det, tror jeg heller ikke, de kan ordnes under den nye Styrelse.

Den højtærede Minister gav mig egentlig Ret, idet han sagde, at Ordningen af 1903 var den, som man nu søgte gennemført ved dette Lovforslag. Ja, men naar det er Meningen, hvem sikrer os saa, at vi ved Gennemførelsen af dette Lovforslag faar en bedre Ordning end den, der var tilsigtet i 1903?

Ministeren for offentlige Arbejder (*Hassing Jørgensen*): Til den ærede sidste